

nemili današnji slučaj sasvim izbrisati iz njezine pameti... Jer, ona svoga Ivu ljubi!.. Ona ga ljubi svim žarom svoga djevičanskoga srca, svom vatrom prve ljubavi!.. Ljubi ga ona kao svoga rođenoga brata, kao svetu uspomenu svoje majke! I ona će ga uvijek tako, baš tako ljubiti!.. Ona će ga, ako je moguće, ljubiti još zanosnije, još vatrenije, nego li dosle! Ona će podvostručiti svoje osjećaje, svoju nježnost prema njemu, jer on to sve u najobilnijoj mjeri i zaslužuje. Posve je moguće, da on i večeras dođe s Petrom. Ta oni često, vrlo često skupa dođu, pa zašto ne bi on došao baš večeras? Doći će, doći, i skupa će večerati... Ona ide da sve priredi.

I doista je te večeri došao s Petrom i njezin Ivo. Netom ga je ugledala, srce joj je stalo da naglije kuca, a u prsima kao da ju je nešto stezalo. Osjećala je u duši, kao da je nešto skrivila. Tu će joj krivnju i sam Ivo pročitati na čelu, pa će joj suditi! Trebala je ona stoga velika napora da skrije taj svoj nutarnji nemir. Kolikogod se je za to napinjala, ipak ju je morila misao, ne će li njezin Ivo opaziti na njoj nešto neobična, ne će li joj staviti kakav upit da joj se uzburka sva duša. Te se je večeri razgovaralo o svačemu, pa naravski, i o kolu na plokati svetoga Lovre. Ona je pripovijedala o svečanosti, opisala je sve, pa i to, kako se je, na nagovor kume Ivke, i sama u kolo uhvatila. Ali samo dotle, i dalje ništa... Kad je svršila svoje pripovijedanje nastala je stanka. Bila bi se čula i mušica kako leti. A njoj se je ta tišina pričinila sumnjiva. Bojala se, ne će li sad na, ili jedan ili drugi, primijetiti nešto, na što ona ne će znati, ili ne će moći da odgovori. Na svu sreću nitko nije ništa primijetio, a malo zatim pobratimi su se oprostili. Čudnovato! kad je njezin Ivo otišao, ona kao da se je poveselila njegovu odlasku, kao da je to jedva dočekala! Takva šta nije još nikad osjetila! Što se je to desilo u njezinoj duši?

Kako joj je bilo teško one noći! Dugo nije mogla da zažme očiju; a kad je konačno usnula, kakve sanje, kakav li nemir, koliko li se je puta trgnula i probudila! A tada? Samo se je javljao onaj nutarnji glas, koji ju je prekoravao sad i za to, što je zatajila čak i vjereniku svome one riječi Marka Barbariga, koje su mogle biti nedužne, kako je ona i mislila, dok je pogled njegov eto mogao biti i slučajaj, pa je mogla tim laglje da očituje sve! Nedužnih i slučajnih stvari čovjek ne treba ni da se stidi, ni da ih se boji! Zašto je dakle zatajila istinu? Zašto se je ona sinoć prviput u ži-